

Arrest

nr. 133 025 van 12 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 26 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende, via een op 10 april 2014 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 4 juni 2014 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.04.2014 werd ingediend door :

[B.H.]

nationaliteit: Nepal

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie namelijk dat het centrum van belangen van betrokkene in België zou liggen nu zij reeds meerdere jaren haar leven in België opgebouwd heeft en structuur gegeven heeft; dat betrokkene een heel netwerk van vrienden en kennissen heeft kunnen opbouwen met wie zij hechte banden heeft; dat betrokkene gewerkt heeft als poetshulp (zie bijlage bij de arbeidsovereenkomst, loonafrekeningen); dat betrokkene een diploma poetshulp behaalde (zie getuigschrift); dat betrokkene in het bezit is van een arbeidskaart C (zie kopie arbeidskaart); dat betrokkene in staat is om in haar eigen levensbehoeften te voorzien indien haar de mogelijkheid gegeven wordt legaal arbeid te verrichten; kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene verklaarde in België aangekomen te zijn op 14 februari 2011 en diende een asielaanvraag in op 16 februari 2011, deze asielaanvraag werd afgesloten op 13 maart 2014 met de beslissing “beroep verworpen” door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk 3 jaar 25 dagen – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Meester Geens vermeldt dat de asielaanvraag van betrokkene onterecht afgewezen werd en dat zij daarom een nieuwe asielaanvraag in zal dienen. Momenteel wordt de aanvraag daartoe voorbereid. Bijgevolg zou betrokkene het land niet kunnen verlaten. Dit zou niet enkel om procedurele redenen gelden, met name dat zij haar aanvraag in België moet indienen, maar evenzeer omdat zij in de onmogelijkheid is om terug te keren naar haar land van herkomst. Er wordt verwezen naar de elementen die betrokkene aangaf bij haar asielaanvraag. Vooreerst merken we op dat er tot no[g] toe geen tweede asielaanvraag ingediend werd door betrokkene en er dan ook geen asielaanvraag hangende is momenteel. Wat de verwijzing naar de elementen die betrokkene aangaf bij haar asielaanvraag betreft, merken we op dat uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt dat er sprake was van meerdere tegenstrijdigheden en dat zij ernstige twijfels hadden bij de geloofwaardigheid van het asielrelaas van betrokkene. Er worden bij onderhavige aanvraag 9bis geen nieuwe elementen aangedragen die mogelijkerwijze een andere beoordeling dan die van het CGVS zouden wettigen.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang haar asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn/haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien.

Wat het invoeren van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties worden niet beschermd door artikel 8 van het EVRM en verzoekster toont niet aan dat de door haar opgebouwde

integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

De raadsheer van betrokkene vermeldt dat betrokkene geen banden meer zou hebben met het thuisland en dat haar familie en vrienden zich in België bevinden. Er wordt niet aangetoond dat betrokkene nog legaal in België verblijvende familie zou hebben en tijdens haar asielgehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft zij zelf aangegeven geen familie in België te hebben. Uit datzelfde gehoor blijkt eveneens dat betrokkene haar familie zich nog in het land van herkomst bevindt. Zo zouden haar ouders, broer, zus en haar eigen dochter zich nog in Nepal bevinden. Het is weinig waarschijnlijk dat zij geen banden zou onderhouden met deze familieleden en indien zij echt geen banden met hen zou onderhouden, is dat een persoonlijke keuze. Het al dan niet onderhouden van banden met het land van herkomst ligt binnen de eigen invloedssfeer en dankzij de moderne communicatiemiddelen is het tegenwoordig mogelijk om communicatie met het thuisfront te voeren, ook in Nepal groeit het gebruik van internet gestaag.

Meester Geens stelt dat het voor betrokkene financieel niet haalbaar is om een reis naar Nepal te bekostigen en daar te verblijven. Zij dreigt in armoede verder te moeten leven aangezien er geen enkele garantie is dat zij in Nepal snel werk en onderdak zou vinden. Zoals hierboven reeds vermeld werd, heeft betrokkene nog dichte familie in het land van herkomst. Mogelijkerwijze kan zij bij hen terecht tot zij een inkomensgenererende activiteit gevonden heeft om op eigen benen te kunnen staan. Er geldt immers voor alle vreemdelingen die moeten terugkeren naar hun land van herkomst, dat zij hun levensmiddelen terug moeten opbouwen. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat zij geen tewerkstelling zou kunnen vinden in hun land van herkomst om zo de nodige bestaansmiddelen te verwerven. Het staat betrokkene ook vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van een substantiële vormvereiste en van de artikelen 1, 2° en 42quater van de Vreemdelingenwet. Tevens betoogt zij dat verweerder zich schuldig maakte aan van machtsoverschrijding.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“1. De bestreden beslissing vermeldt als volgt:

“Voor de staatsecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie

#SIGNATURE#”

De bestreden beslissing draagt geen handtekening, manueel noch elektronisch, uitgaande van de minister of zijn gemachtigde (artikel 1, 2° en artikel 42quater Vreemdelingenwet).

2. Elk optreden van een overheid dient nochtans zijn oorsprong te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent. Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding.

De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt.

Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij getroffen werd door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar (vaste rechtspraak van Uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zie o.a.: RvV 7 februari 2012, nr. 74.688; RvV 20 februari 2014, nr. 119.229; RvV 18 maart 2014, nr. 120.828).

De bevoegdheden van de minister of de staatssecretaris of zijn gemachtigde, de Dienst Vreemdelingenzaken, worden geregeld in de vreemdelingenwet. De bevoegdheden van de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken worden geregeld in het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995. Ondertussen werd dit besluit gewijzigd door het ministerieel besluit van 22 augustus 2012 tot wijziging van het delegatiebesluit.

Hieruit volgt algemeen dat een beslissing die getroffen wordt door de gemachtigde van de minister of van de staatssecretaris minstens de naam en de graad van de ambtenaar dient te vermelden die de beslissing getroffen heeft. Door het feit dat een ambtenaar een beslissing (manueel) ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentiseert hij deze: hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing getroffen heeft. Het geheel, namelijk de vermelding van naam en graad van de ambtenaar en de (manuele) handtekening van deze ambtenaar, maakt dat nagenoeg volledig bewezen is dat de bevoegde ambtenaar de beslissing getroffen heeft (vaste rechtspraak van Uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zie o.a.: RvV 7 februari 2012, nr. 74.688; RvV 20 februari 2014, nr. 119.229; RvV 18 maart 2014, nr. 120.828).

3. Aangezien de bestreden beslissing geen handtekening draagt, manueel noch elektronisch, uitgaande van de minister of zijn gemachtigde, dient deze beslissing te worden vernietigd.”

3.1.2.1. De Raad merkt op dat het feit dat het afschrift van de bestreden beslissing dat aan verzoekster werd ter kennis gebracht niet ondertekend is de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing op zich niet aantast (RvS 4 november 1999, nr. 83.278). Daarnaast moet worden geduid dat de bestreden beslissing die zich in het administratief dossier bevindt, de naam, de functie en de handtekening van de ambtenaar die voor de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de bestreden beslissing heeft genomen bevat. Verzoeksters betoog dat de bestreden beslissing niet ondertekend is door de ambtenaar die deze beslissing nam en dus een substantiële vormvereiste werd miskend, mist bijgevolg feitelijke grondslag.

3.1.2.2. Daarnaast moet worden benadrukt dat uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat deze beslissing werd genomen door een attaché bij de Algemene Directie Vreemdelingenzaken, met name L.V.D.H. – wiens naam trouwens ook staat vermeld op de akte die verzoekster werd betekend – en dat, overeenkomstig artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen bevoegd zijn om een beslissing in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te nemen. Verzoekster houdt derhalve onterecht voor dat er sprake is van machtsoverschrijding en dat de beslissing niet werd genomen door een gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris die wordt bedoeld in artikel 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

3.1.2.3. Verzoekster blijft voorts in gebreke om op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom zij van oordeel is dat artikel 42quater van de Vreemdelingenwet werd geschonden, zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op

4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Haar betoog luidt als volgt:

“4. In haar aanvraag tot regularisatie heeft verzoekster haar aanvraag eveneens gegrond op artikel 8 EVRM.

In de bestreden beslissing wordt hierop eenvoudigweg gerepliceerd dat artikel 8 EVRM in casu niet van toepassing zou zijn. Gewone sociale relaties vallen volgens de Dienst Vreemdelingenzaken niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Het EHRM benadrukt nochtans duidelijk dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Daarenboven is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoekster is geïntegreerd in België en verblijft hier reeds meerdere jaren. Sindsdien heeft zij hier verschillende relaties opgebouwd en [haar] gehele sociale en economische levenssfeer hier voortgezet. Deze elementen werden alleen aangehaald door verzoekster in haar regularisatieaanvraag.

Bijgevolg dient de Dienst Vreemdelingenzaken te onderzoeken of deze elementen in casu voldoende zijn om te spreken van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Volkomen ten onrechte stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat sociale relaties eenvoudigweg “niet” (lees: nooit) onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen, hetgeen uitdrukkelijk in strijd is met de rechtspraak van het EHRM.

Hiermee wordt artikel 8 EVRM manifest geschonden.

Daarenboven schendt de Dienst Vreemdelingenzaken door deze handelswijze artikel 9bis [van de] Vreemdelingen[wet] en de beginselen van behoorlijk bestuur (in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht).”

3.2.2.1. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekster zet uiteen dat zij in haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd verwees naar de bescherming die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster in haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd effectief aangaf dat zij niet kon terugkeren naar haar land van herkomst om deze aanvraag in te dienen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post omdat zij in België *“een sociaal en economisch welzijn tot stand bracht in de zin van artikel 8 van het EVRM”* en omdat zij *“een heel netwerk van vrienden en kennissen heeft kunnen opbouwen met wie zij hechte banden heeft”*. Verweerder heeft evenwel rekening gehouden met de door verzoekster aangevoerde argumentatie en geuid dat zij niet dienstig kan verwijzen naar de bescherming die wordt geboden door deze verdragsbepaling. Hij heeft hierbij oog gehad voor verzoeksters privéleven en voor de sociale relaties die zij ontwikkelde en heeft uiteengezet dat de door verzoekster aangebrachte gegevens, meer specifiek verzoeksters stelling dat het centrum van haar belangen in België zou liggen nu zij reeds verscheidene jaren haar leven in België heeft opgebouwd en structuur heeft gegeven, dat zij een heel netwerk van vrienden en kennissen heeft kunnen opbouwen, dat zij heeft gewerkt als poetshulp en dat zij in staat is om in haar eigen levensbehoeften te voorzien indien haar de mogelijkheid gegeven wordt legaal arbeid te verrichten niet toelaten te concluderen dat er sprake is van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Hierbij heeft hij nader toegelicht dat deze gegevens door verzoekster enkel nuttig kunnen worden aangevoerd ter onderbouwing van de gegrondheid van haar aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Dit standpunt is niet kennelijk onredelijk en is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verweerder heeft daarnaast niet gesteld – zoals verzoekster onterecht voorhoudt – dat sociale relaties nooit onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Hij heeft enkel uiteengezet dat *“gewone”* sociale relaties niet onder het toepassingsgebied van voormelde verdragsbepaling ressorteren. Hij heeft tevens benadrukt dat verzoekster niet aannemelijk maakte dat haar integratie en haar sociale relaties – die in casu kunnen worden gezien als aspecten van haar privéleven – *“van die aard en intensiteit zijn”* dat zij toch onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Deze vaststelling is niet incorrect

of kennelijk onredelijk en opnieuw in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State (cf. RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 22 september 2004, nr. 135.236; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 22 mei 2007, nr. 171.409; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).

De beschouwingen van verzoekster laten derhalve niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.2.2. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoekster ook niet worden gevolgd in haar betoog dat verweerder artikel 8 van het EVRM heeft geschonden. De grieven die verzoekster aanvoert in dit verband zijn immers gesteund op een onvolledige of verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

3.2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster evenmin worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK